

Sygn. akt I C 1136/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY W STOSUNKU DO POZWANEGO W. S. (1)

Dnia 28 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Andrzej Żelazowski

Protokolant: protokolant Anna Żarczyńska-Ziobro

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko **W. S. (2), A. S.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. S. kwotę 7.217,00 zł (słownie złotych: siedem tysięcy dwieście siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt IC 1136/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 listopada 2013 r.

W pozwie z dnia 29 kwietnia 2013 roku powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz

od pozwanych: W. S. (1) i A. S. solidarnie kwoty 682.209,21 zł wraz

z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 27.04.2013 r. do dnia zapłaty

Na uzasadnienie powód wskazał, że na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych powodowego Banku stwierdzone zostało, że na dzień 26 kwietnia 2013 roku figuruje w nich wymagalna i niespłacona wierzytelność Banku przysługująca od pozwanych solidarnie, a wynikająca z czynności bankowej objętej umową KREDYT MIESZKANIOWY WŁASNY KĄT HIPOTECZNY W PLN nr (...) z dnia 30 września 2009 roku, na którą to należność składa się należność główna w wysokości 622.352,27 zł, należność z tytułu poniesionych kosztów w wysokości 240 zł oraz należność z tytułu odsetek

Powód wskazał, że wierzytelność jest w pełni wymagalna oraz, że mimo wezwania do zapłaty pozwani należności względem powoda nie uiścili.

Pozwana A. S. domagała się oddalenia powództwa w całości. Na rozprawie w dniu 17 października 2013 r. i w dniu 28 listopada 2013 r. pozwana zarzuciła, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie bowiem nie zostało przez powoda wykazane tak co do zasady, jak i wysokości. Wskazała, że powód nie wykazał zarówno wysokości dochodzonej wierzytelności, jak również zaistnienia przesłanek do wypowiedzenia przez stronę powodową łączącej

strony umowy i w konsekwencji wymagalności dochodzonej pozwem należności. Pozwana wskazała, że dołączone do pozwu dokumenty, w szczególności powołany wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, nie mogą stanowić dostatecznego dowodu na powyższe okoliczności.

Pozwany W. S. (1) nie złożył wyjaśnień w sprawie, nie stawiał się także na rozprawę.

Do okoliczności bezspornych w niniejszej sprawie należy:

W dniu 30 września 2009 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną Oddział 1 w B., a W. S. (1) i A. S. została zawarta umowa kredytu – Kredyt mieszkaniowy WŁASNY KĄT hipoteczny na kwotę 625.200 zł, z obowiązkiem jego całkowitej spłaty do dnia 30 września 2049 roku.

Z §50 części ogólnej umowy kredytu wynika, że kredytobiorcy odpowiadają solidarnie za zadłużenie wynikające z umowy (k. 22 – 29).

Z wyciągu z ksiąg bankowych powodowego Banku (...)/2013 wynika, że na dzień 26 kwietnia 2013 roku figurowało w nich wymagalne zadłużenie strony pozwanej, na które składały się :

- 1) należność główna - 622.352,27 zł,
- 2) odsetki za okres od 24 sierpnia 2012 roku do 26 kwietnia 2013 roku w wysokości 59.616,94 zł,
- 3) koszty w wysokości 240 zł (k. 19).

Stosownie do §40 części ogólnej umowy Bank może wypowiedzieć umowę w przypadku niedokonania przez Kredytobiorcę spłaty dwóch kolejnych rat kredytu w terminach określonych przez (...) SA w wysłanych do kredytobiorcy i poręczycieli dwóch kolejnych przypomnieniach, o których mowa w §34 (...), naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, wykorzystania kredytu niezgodnie z celem określonym w umowie, utraty, lub przewidywalnej, według oceny (...) SA, utraty zdolności kredytobiorcy do spłaty całości wynikającego z umowy zadłużenia, gdy określony procentowo iloraz kwoty aktualnego zadłużenia z tytułu kredytu i kwoty aktualnej wartości nieruchomości przekroczy 130 %.

Ponadto Bank, stosownie do §45 (...), uprawniony jest do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia w przypadku stwierdzenia, że informacje podane we wniosku o udzielenie kredytu lub dokumenty, na podstawie których podjęto decyzję o udzieleniu kredytu są niezgodne ze stanem faktycznym lub prawnym.

Każdorazowo, a zatem zarówno w wypadku wypowiedzenia umowy, jak i rozwiązania jej przez Bank bez wypowiedzenia, Bank winien zawiadomić kredytobiorcę o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy (§41 i §45 ust. 3 (...)). Okres wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia (§41 ust. 2). Należności Banku mogą być dochodzone dopiero po upływie powołanego terminu (§42).

Pozwani wzywani byli do zapłaty należności dochodzonej pozwem pismami z dnia 4 stycznia 2013 roku (k. 20 i 21).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 244 §1 k.p.c. za dokumenty urzędowe należy traktować takie, które sporządzone są w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania i stanowią one dowód tego, co zostało

w nich urzędowo zaświadczone. Z §2 powołanego przepisu wynika nadto, że za dokumenty urzędowe traktuje się również dokumenty sporządzone przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje społeczne w zakresie zleconych im przez ustawę spraw z dziedziny administracji publicznej.

Na zasadzie art. art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód jedynie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Moc dowodową dokumentów urzędowych określa przepis art. 252 k.p.c., z którego wynika, że strona, która zaprzecza prawdziwości tego dokumentu albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenia organu, od którego dokument ten pochodzi, są niezgodne z prawdą, powinna okoliczności te udowodnić. Natomiast jeżeli strona zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić chyba, że dokument ten pochodzi od osoby innej niż strona zaprzeczająca. Wówczas bowiem prawdziwość dokumentu powinna udowodnić strona, która chce z niego skorzystać - art. 253 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t. jednol. Dz. u. z 2012, poz. 1376 z późn. zm.) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Zgodnie jednakże z ust. 1a powołanego wyżej przepisu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 marca 2011 roku, sygn. akt P 7/09 (Dz. U. z 2011, nr 72, poz. 388) stwierdził, że art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w zakresie, w jakim nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego wskazano, że poprzez nadanie wyciągom z ksiąg rachunkowych banku mocy prawnej dokumentów urzędowych dochodzi do osłabienia pozycji konsumenta w postępowaniu cywilnym, a przez to naruszenia zasady równości. Do wyciągów z ksiąg bankowych przedstawionych jako dowód w postępowaniu cywilnym mają bowiem odpowiednie zastosowanie przepisy art. 244 §1 i art. 252 k.p.c. To zaś oznacza, że aby udowodnić istnienie dochodzonej przez bank wierzytelności i jej wysokość, wystarczy przedłożyć sądowi wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, bez potrzeby wskazywania tytułu, ani okoliczności, w jakich zobowiązanie powstało. Z traktowaniem dokumentu bankowego jako dokumentu urzędowego wiąże się bowiem domniemanie wiarygodności tego dokumentu, co zmienia wynikającą z art. 6 k.c. regułą ciężaru udowodnienia faktu, który co do zasady spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na zasadzie art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec tego, co do zasady, to powód musi udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Występujący w roli konsumenta pozwany, chcąc obalić domniemanie prawdziwości wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, musi przeprowadzić dowód przeciwności. Jakkolwiek z prawnego punktu widzenia konsument ma możliwość skorzystania ze wszelkich środków dowodowych, w przypadku roszczeń finansowych starania, aby udowodnić swoje racje są z reguły iluzoryczne. W doktrynie postępowania cywilnego wskazano, że domniemanie zgodności z prawdą dokumentu urzędowego powoduje, że jest to najbardziej wiarygodny środek dowodowy w postępowaniu cywilnym, najczęściej mający dla sądu rozstrzygające znaczenie

Powyższe stanowiło ratio legis nowelizacji przepisu art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. Prawo Bankowe, poprzez dodanie do niego z dniem 20 lipca 2013 r. powołanego ust. 1a.

Oznacza to, że przedłożony przez Bank dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 26 kwietnia 2013 r., mający stanowić podstawę wykazania powstania, istnienia, wysokości oraz wymagalności dochodzonego przez niego roszczenia, nie spełnia już wymogów określonych w ust. 1 art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo

bankowe, stanowiąc jedynie prywatny dokument, nie mogący stanowić dowodu na powołane okoliczności skoro został on zakwestionowany przez pozwaną. Ponieważ oprócz wskazanego wyciągu z ksiąg rachunkowych powód przedłożył jedynie dowody w postaci wezwań pozwanym do zapłaty należności dochodzonej pozwem, uznać należy, że powód, na którym stosownie do art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. spoczywał w tym zakresie ciężar dowodu, nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia tak co do zasady, jak i wysokości. Na uwzględnienie zasługują w szczególności zarzuty pozwanej, iż powód nie wykazał, że biorąc pod rozwagę postanowienia łączącej strony umowy, doszło do prawidłowego wypowiedzenia bądź rozwiązania umowy i przyczyn, z jakich miałyby to nastąpić, a w konsekwencji powstania i wymagalności zobowiązania pozwanym, a także wysokości należności dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

O kosztach procesu orzekł Sąd na zasadzie art. 98 §1 i 3 k.p.c. oraz §2 ust. 1-2 i §6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jednol. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), obciążając nimi, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, w całości powoda; składają się na nie koszty zastępstwa procesowego pozwanej przez pełnomocnika będącego adwokatem w kwocie 7.200,00 zł oraz opłata skarbową od udzielonego mu pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Z uwagi na brak stawiennictwa pozwanego W. S. (2) na rozprawie i niezłożenie przez pozwanego wyjaśnień w sprawie, na zasadzie art. 339 §1 k.p.c., Sąd wydał w stosunku do pozwanego wyrok zaoczny.

(...)

(...).

1) (...)

2) (...)

3) (...)